

джебъ, съ Братияновци, съ Голесковци, съ Розе и съ Болякъ той живѣяше като братъ. На Гиковци, на Стурдзовци, на Рибесковци и на Щирбеевци той отслужваше до колкото можаше, ту съ конче, ту съ хубавичко лиценце, ту съ злато за голѣмички проценти. Той е ходилъ въ двореца на князь Куза и даже на сегашний господарь. Хубаво си живѣяше, но че му се поиска да стане знаменитъ чловѣкъ, войникъ, и той се записа въ комитета. Той, наисгина стана вѣйвода, но той пѣма ли утрѣ да вози вода въ Русчунскийтъ затворъ или да се люлѣе на пѣкоя бѣсилка? Той горчиво съжеляваше за своята сждба, но отиваше въ Свищовъ и отиваше съ войска, защото обѣщаното трѣбва да изпълни, при това още и задатѣкъ е взетъ.

— Азъ се заклѣхъ на Георги съ своята честъ че ще влѣза въ Свищовъ, и ще влѣза.

Войската на вѣйводитѣ отиваше както отиватъ българскитѣ жетвари Шопитѣ на жетва; стволоветѣ на пушкитѣ блѣстяха като сѣрпове. Тѣ вървяха единъ подиръ други и се распрѣнаха по двѣтъ страни на пѣтя.

Въ Свищовъ тогава се намираха до петдесетъ пѣши и конни щастливци заптии, които се наѣдаха съ кокошки и баници и се напиваха съ дунавско вино. Случайно, на походъ, тамъ нощузахе единъ полускадрионъ румелвийска кавалерия съ векилъ—юзбашията, дѣрзкий и свирѣлий Джаферъ-ага, родомъ отъ Анѣдолъ, роденъ въ Спарта, ако и не лакедемонска, но при всичко това Спартанецъ. Той чуваше на разсѣивание вистрѣлитѣ отъ кѣмъ Дунава, но не испрати за разузнавание своитѣ кавалеристи за да не ги разбужда и да не побърка на отпочивката на конетѣ; но той испрати чаушиина при каймакамина и юзбашията на заптиитѣ за да узнае каква е тая прѣплаха на румжиский брѣгъ.

Каймакамина отговори:

— Румжнитѣ се веселятъ, шенликъ правятъ; има у тѣхъ излишенъ барутъ и излишне орѣжие; а като сж тѣ страхливи и не смѣятъ да отидатъ противъ людитѣ, то тѣ стрѣлятъ връзъ врабчетата; ний сме навикнали на